

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 405/2015-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. augusta 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], zastúpených spoločnosťou RASLEGAL, s. r. o., Františkánske námestie 3, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Slavomír Rabatin, vo veci namietaného porušenia ich základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11 Co 350/2012 z 20. decembra 2012 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 288/2013 z 23. septembra 2014 a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. decembra 2014 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), a [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“),

vo veci namietaného porušenia ich základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 11 Co 350/2012 z 20. decembra 2012 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 288/2013 z 23. septembra 2014.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia žalobou podanou Okresnému súdu Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) uplatňovali právo na ochranu osobnosti a s tým súvisiacu náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch spôsobenej spáchaním prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 11 C 137/2011 z 20. marca 2012 pre zmeškanie zaviazal žalovaného zaplatiť sťažovateľom sumu 50 000 €, a to každému z nich, čo odôvodnil postupom podľa § 114 ods. 5 s odkazom na § 153 b ods. 2 písm. b) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“), keďže si podľa vyjadrenia okresného súdu žalovaný povinnosť vyjadriť sa k podanej žalobe v určenej lehote nesplnil, hoci bol k tomu súdom formou uznesenia z 12. januára 2012 riadne vyzvaný a súčasne poučený o následkoch nesplnenia tejto povinnosti.

Predmetný rozsudok napadol sťažovateľ odvolaním, v ktorom (okrem iného) dôvodil, že *„V uznesení zo dňa 12.1.2012, ktorým súd uložil žalovanému povinnosť vyjadriť sa k veci, neobsahuje upozornenie – poučenie na možnosť rozhodnutia rozsudkom pre zmeškanie. V odôvodnení tohto uznesenia je síce doslovný opis ust. § 114 ods. 5 OSP, ide však iba o citovanie zákona, nie o výslovné upozornenie – poučenie žalovaného. Z uvedeného dôvodu neboli splnené podmienky na vydanie rozsudku pre zmeškanie.“*

Krajský súd uznesením z 20. decembra 2012 napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie s odôvodnením, že neboli splnené podmienky pre vydanie rozsudku pre zmeškanie, keďže podľa názoru krajského súdu v čase vydávania

rozsudku pre zmeškanie nemal okresný súd jednoznačne preukázané, či bolo uznesenie z 12. januára 2012 (obsahujúce výzvu vyjadriť sa k podanej žalobe spolu s poučením o následkoch nesplnenia tejto povinnosti) žalovanému riadne doručené, teda či toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť. Krajský súd na tomto mieste dôvodil nezrovnalosťou písomných údajov na súdnej doručke.

Dovolanie podané sťažovateľmi proti druhostupňovému rozhodnutiu bolo uznesením najvyššieho súdu z 23. septembra 2014 odmietnuté ako neprípustné podľa § 243b ods. 5 OSP v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP s odôvodnením, že vady uvedené v § 237 OSP neboli zistené.

Sťažovatelia argumentujú, že namietané uznesenie najvyššieho súdu sa vyznačuje arbitrárnosťou, keďže nereflektuje na obsah ich dovolania a ani na skutkový a právny stav veci. Uznesenie krajského súdu považujú sťažovatelia za vybočujúce zo zákonných hraníc, nemajúce oporu v dostatočnom skutkovom a právnom základe a nerešpektujúce základné princípy civilného procesu, čo považujú za prejav svojvôle konajúceho súdu.

Sťažovatelia takto formulované výhrady k namietaným uzneseniami opierajú o túto argumentáciu:

«1. Uznesenie dovolacieho súdu

Ako bolo uvedené vyššie, dovolací súd podanie sťažovateľov odmietol ako neprípustné. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že dovolanie hodnotil podľa jeho obsahu, pričom mu práve z neho vyplynulo, že sťažovatelia namietajú výlučne nesprávne právne posúdenie veci a existenciu iných väd, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Tieto dva dovolacie dôvody však sami o sebe prípustnosť dovolania nezakladajú. Vadu spočívajúcu v odňatí možnosti konať pred súdom (podľa ust. § 237 písm. f) OSP) porušovateľ v 1. rade v predloženej veci neidentifikoval.

Sťažovatelia sú presvedčení o tom, že uznesenie dovolacieho súdu trpí dvoma závažnými nedostatkami. Po prvé, tým, že je arbitrárne, nakoľko v ňom absentujú konkrétne dôvody pre rozhodnutie a po druhé, tým, že pri posudzovaní veci boli zo strany dovolacieho

súdu ponechané bez povšimnutia skutočnosti, ktoré celkom jednoznačne nasvedčujú tomu, že sťažovateľom bola postupom odvolacieho súdu odňatá možnosť pred ním konať.

A) Arbitrárnosť

Je dlhodobo ustáleným a nesporným javom, že každé rozhodnutie súdu musí byť zodpovedajúco odôvodnené. Zodpovedajúcim odôvodnením sa rozumie určitá kvalitatívna úroveň prezentácie úvah súdu, ktoré ho viedli k výsledku jeho činnosti, ktorý je zkoncentrovaný vo výroku.

Pokiaľ táto časť rozhodnutia absentuje, stáva sa toto nepreskúmateľným a neplní žiadnu zo svojich základných funkcií. Dochádza k porušeniu základného ľudského práva účastníka na spravodlivé súdne konanie.

Uznesenie dovolacieho súdu trpí práve takýmto nedostatkom. Celé odôvodnenie totižto predstavuje iba jediné konštatovanie, a síce, že „dovolatelia preto neopodstatnene namietali, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.“ Takéto pseudoodôvodnenie považujú sťažovatelia za neprípustné, zmätočné, neurčité a nemajúce vzťah k žiadnej konkrétnej prejednávanej veci, a teda nepreskúmateľné.

Sťažovatelia sú preto presvedčení o tom, že opísaná vada napádaného rozhodnutia porušovateľa v 1. rade znamená závažný zásah do ich práva na spravodlivý súdny proces s ústavnoprávnym presahom.

B) Odňatie možnosti konať pred súdom

Sťažovatelia týmto poukazujú aj na svoje dovolanie zo dňa 26.04.2013, najmä však na tretí bod tretej časti s názvom „Pochybenia pri dokazovaní“.

V rámci tohto bodu sťažovatelia podrobne opísali, kde nastalo, podľa nich, pochybenie pri postupe odvolacieho súdu. Sú i naďalej presvedčení o tom, že v dôsledku takéhoto nesprávneho a nezákonného postupu im bola odňatá možnosť konať pred súdom, keďže odvolací súd zmenil skutkové závery zistené prvostupňovým súdom bez toho, aby vykonal dokazovanie.

Rozhodnutie porušovateľa v 2. rade bolo založené na celkom nových skutočnostiach a radí sa preto do kategórie tzv. prekvapivých rozhodnutí. Práve za takéhoto skutkového stavu je nevyhnutné vnímať aj šírku procesných práv sťažovateľov, ktoré v priebehu

odvolacieho konania nemali možnosť uplatniť či akokoľvek využiť. Odvolací súd totižto nevykonal žiadne dokazovanie, no i napriek tomu diametrálne zmenil pre prípad rozhodujúce skutkové závery prvostupňového súdu, čo považujú sťažovatelia za neprípustné.

Porušovateľ v 1. rade však takéto zreteľné pochybenie vyhodnotil ako námietku nesprávneho právneho posúdenia, resp. inej vady, majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. To všetko napriek tomu, že dané pochybenie bolo v texte dovolania výslovne označené za odňatie možnosti konať pred súdom, bol k nemu poskytnutý odkaz na ustálenú judikatúru ústavného súdu v otázkach dokazovania pred odvolacím súdom a o odňatie možnosti konať pred súdom, podľa sťažovateľov, aj skutočne ide.

Závažné pochybenie až ústavnoprávneho rozmeru preto sťažovatelia vidia okrem nepreskúmateľnosti uznesenia dovolacieho súdu teda aj v tom, že porušovateľ v 1. rade prehliadol zreteľnú vadu v zmysle ust. § 237 písm. f) OSP v postupe odvolacieho súdu.

Intenzitu porušenia základného ľudského práva sťažovateľov potom zvýrazňuje skutočnosť, že sami sťažovatelia danú vadu vo svojom dovolaní za odňatie možnosti konať pred súdom výslovne označili, avšak dovolací súd ju s odkazom na ust. § 41 ods. 2 OSP (opäť bez reálneho odôvodnenia takéhoto záveru) vyhodnotil ako dovolacie dôvody podľa ust. § 241 ods. 2 písm. b) a c) OSP, ktoré sami o sebe prípustnosť dovolania nezakladajú. Dovolanie teda odmietol ako neprípustné.

Záverom a okrajovo možno dodať, že samotné konanie pred dovolacím súdom trvalo 17 mesiacov, pričom k materiálnemu prieskumu napadnutého rozhodnutia porušovateľa v 2. rade ani nedošlo, keďže dovolanie bolo posúdené ako neprípustné z formálnej stránky. Len táto skutočnosť sama o sebe pôsobí ako hodná pozastavenia, neospravedliteľná a alarmujúca. Dokonca aj bez doplňujúceho konštatovania, že v merite veci sa prejednáva právo sťažovateľov na ochranu osobnosti, pričom práve v takejto veci majú súdy dbať na rýchle a efektívne poskytnutie právnej ochrany.

2. Uznesenie odvolacieho súdu

Sťažovatelia majú za to, že v ich veci došlo zo strany dovolacieho súdu k prehliadnutiu nezákonného postupu porušovateľa v 2. rade. Svoje dôvody na uvedené závery opísali v prvej časti tejto sťažnosti. Pokiaľ by ale ústavný súd považoval postup

dovolacieho súdu za zákonný a v súlade s jeho funkciami v sústave všeobecného súdnictva, sťažovatelia si dovoľujú predložiť ústavnému súdu na posúdenie ich námietky voči ústavnosti postupu a rozhodnutiu porušovateľa v 2. rade, teda odvolacieho súdu.

V tejto súvislosti poukazujú na ustálenú rozhodovaciu prax samotného ústavného súdu, podľa ktorej je z hľadiska lehoty dvoch mesiacov prípustné namietat aj rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ bolo vo veci podané dovolanie, ktoré bolo odmietnuté ako neprípustné. V takom prípade plynie lehota na podanie ústavnej sťažnosti odo dňa doručenia rozhodnutia dovolacieho súdu aj pre domáhanie sa prieskumu rozhodnutia odvolacieho súdu (bližšie k tomu napríklad v uznesení ÚS SR zo dňa 10.11.2011 v právnej veci vedenej pod sp. zn.: IV. ÚS 481/2011, prípadne rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Zvolský, Zvolská c/a Česká republika).

V nadväznosti na uvedené bude v nasledujúcej časti sťažnosti analyzované uznesenie porušovateľa v 2. rade. Týmto rozhodnutím bol zrušený rozsudok pre zmeškanie prvostupňového súdu, pričom sťažovatelia sú presvedčení o tom, že ním bolo závažne zasiahnuté do ich základného ľudského práva na spravodlivý súdny proces. Tento neprípustný zásah má podľa sťažovateľov celkom jednoznačne ústavný rozmer, a to tak v súhrne a vzájomnej súvislosti opísaných nedostatkov, ako aj pri ich prípadnom posudzovaní jednotlivo.

Úvodom tejto časti sťažnosti by chceli sťažovatelia zároveň zdôrazniť skutočnosť, že porušovateľ v 2. rade posudzoval odvolanie odporcu proti rozsudku pre zmeškanie. A posúdil ho ako prípustné. Následne rozsudok pre zmeškanie zrušil, pričom svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že podľa neho neboli v predmetnej právnej veci splnené podmienky na vydanie rozsudku pre zmeškanie. V čase rozhodovania totižto údajne nemal prvostupňový súd jednoznačne preukázané, či bola výzva odporcovi formou uznesenia z č.l. 47 riadne doručená. Odvolací súd zo spisu zistil, že údaj o doručovaných písomnostiach a dátum na doručenke zásielky adresovanej odporcovi bol prepísaný, z čoho usúdil, že existujú dôvodné pochybnosti o tom, či bolo uznesenie z č.l. 47 odporcovi vôbec doručené. S ohľadom na výšku plnenia, ktoré bolo rozsudkom sťažovateľom priznané, ďalej konštatoval, že ide o vážny zásah do práv na verejný proces v prítomnosti účastníkov konania.

S odôvodnením rozhodnutia porušovateľom v 2. rade sa sťažovatelia absolútne nestotožňujú. Majú za to, že toto uznesenie nespĺňa ani základné podmienky na to, aby mohlo v právnom prostredí uspokojivo obstať a zasahuje tak priamo do ich práva na spravodlivý súdny proces. V postupe a rozhodnutí odvolacieho súdu je totižto možné sledovať viacero závažných pochybení. Podľa charakteru týchto pochybení bude zároveň tematicky rozdelené aj odôvodnenie tejto časti sťažnosti, a to na päť častí.

Po prvé, odvolací súd vybočil z medzí, ktoré mu pre prieskum rozsudku vymedzil odporca odvolaním a zrušil rozhodnutie pre údajnú vadu, ktorú odvolateľ vôbec nenamietal, čo je neprípustné. Po druhé, v zrušovacom uznesení absentuje zákonný dôvod, pre ktorý je rušené a v nadväznosti na to aj označenie ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku umožňujúceho súdu zrušiť napádané rozhodnutie. Po tretie, odvolací súd nevykonal žiadne dokazovanie. Postupoval tak v rozpore s ust. § 213 ods. 1 a 3 Občianskeho súdneho poriadku, keďže sa odchyľil od skutkového záveru prvostupňového súdu o riadnom doručení uznesenia z čl. 47 odporcovi, pričom dokazovanie v potrebnom rozsahu neopakoval. Po štvrté, za zlučiteľné s právom na rovnosť účastníkov konania a zásadu kontradiktórnosti nemožno považovať úvahy súdu o aplikácii akejsi zvýšenej miery garancie práva na verejný proces v prítomnosti účastníkov v spore v závislosti od predmetu konania a sumy požadovaného peňažného plnenia. Na záver si sťažovatelia dovoľia poukázať aj na to, že odvolací súd svojím zásahom spôsobil absolútne popretie použiteľnosti ust. § 114 Občianskeho súdneho poriadku, nerešpektoval princípy koncentrácie konania a neprimerane odľahčil jednu zo sporových strán od zodpovednosti za vlastnú procesnú nečinnosť, pričom všetky tieto pochybenia nebude možné už nijako napraviť v ďalšom konaní, pretože ich aplikácia je založená na neopakovateľných procesných situáciách. Ani túto skutočnosť nevzal porušovateľ v 2. rade nijako do úvahy.»

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovatelia v závere sťažnosti žiadajú ústavný súd, aby v ich veci rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie ich základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 11 Co 350/2012 z 20. decembra 2012 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 288/2013 z 23. septembra 2014, predmetné uznesenia

zrušil, vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie a priznal tiež sťažovateľom trovy právneho zastúpenia.

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 a 48 ods. 2 ústavy a ich práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 288/2013 z 23. septembra 2014

Sťažovatelia podané dovolanie, ako sami uvádzajú, založili na dôvodoch, ktoré subsumovali pod vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 písm. f) OSP (odňatie možnosti konať pred súdom). Konkrétne sťažovatelia dôvodili porušením relevantných ustanovení § 213 a § 214 OSP, keďže podľa ich vyjadrenia „*odvolací súd zmenil skutkové závery zistené prvostupňovým súdom bez toho, aby vykonal dokazovanie*“.

Najvyšší súd k namietanej vade konania konštatoval, že sťažovateľom ako účastníkom konania procesné práva priznané im právnym poriadkom odňaté neboli, pretože

odvolací súd postupoval v súlade s právnymi predpismi a žalobcom nijako neznemožnil uplatniť ich procesné práva.

Ústavný súd je toho názoru, že toto, aj keď stručné konštatovanie najvyššie súdu v kontexte námietok sťažovateľov uvedených v dovolaní, má svoj zjavný logický základ.

V zmysle § 202 ods. 1 OSP nie je proti rozsudku pre zmeškanie prípustné odvolanie, okrem prípadov odvolania podaného z dôvodu, že neboli splnené podmienky na vydanie takéhoto rozhodnutia, alebo z dôvodu, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V prípade sťažovateľov išlo teda o odvolacie konanie sui generis, v ktorom bolo preskúmané splnenie procesných podmienok pre vydanie kontumačného rozsudku, kde skutkový stav merita veci (sťažovateľmi uplatneného nároku na ochranu osobnosti) nebol vôbec v hre a v ktorom teda ustanovenia § 213 a § 214 OSP, na ktorých porušenie sa sťažovatelia odvolávajú, neboli aplikovateľné. Je tak nepochybné, že označené procesné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku v prípade odvolacieho konania sťažovateľov porušené byť nemohli.

Na základe uvedeného záveru posúdil ústavný súd námietku sťažovateľov o porušení označených základných práv garantovaných ústavou a práva garantovaného dohovorom uznesením najvyššieho súdu ako zjavne neopodstatnenú a v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v uvedenej časti sťažnosť odmietol.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľov vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy uznesením krajského súdu sp. zn. 11 Co 350/2012 z 20. decembra 2012

Námietku porušenia čl. 48 ods. 2 ústavy namietaným uznesením krajského súdu odôvodnili sťažovatelia tvrdeniami totožnými s prezentovanými dovolacími dôvodmi, ktoré sťažovatelia subsumovali v podanom dovolaní pod vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 písm. f) OSP (odňatie možnosti konať pred súdom). Tak, ako to bolo uvedené v bode

1 odôvodnenia tohto uznesenia, procesné ustanovenia § 213 a § 214 OSP, do obsahu ktorých sa premietajú záruky vyplývajúce z označeného čl. 48 ods. 2 ústavy (právo vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom), v odvolacom konaní sťažovateľov vzhľadom na jeho charakter porušené byť nemohli, a teda neboli. Námietku sťažovateľov o porušení čl. 48 ods. 2 ústavy uznesením krajského súdu tak posúdil ústavný súd ako zjavne neopodstatnenú a v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v uvedenej časti sťažnosť odmietol.

II.3 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a ich práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 11 Co 350/2012 z 20. decembra 2012

Sťažovatelia okrem už uvedených výhrad uzneseniu krajského súdu vytýkali, že v obsahu jeho odôvodnenia absentuje zákonný dôvod zrušenia prvostupňového rozhodnutia, teda označenie konkrétneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku umožňujúceho zrušenie rozhodnutia, a tiež namietali, že krajský súd pri vymedzení dôvodu zrušenia rozhodnutia okresného súdu prekročil odvolací rámec vymedzený samotným odvolateľom.

Ústavný súd zistil, že v namietanom uznesení krajský súd dôvodil, že kontumačný rozsudok predstavuje vážny zásah do práva účastníka konania „*na verejný proces v prítomnosti účastníkov*“, preto je nevyhnutné preskúmať a nad akúkoľvek pochybnosť preukázať splnenie všetkých zákonných podmienok pre vydanie kontumačného rozsudku. Krajský súd skonštatoval, že v prípade sťažovateľov všetky zákonné predpoklady splnené neboli, pretože nebolo predpísaným spôsobom preukázané doručenie uznesenia (obsahujúceho výzvu k vyjadreniu) žalovanému. Krajský súd sa na tomto mieste odvolával na nedostatky doručky slúžiacej na tento účel.

Právna úprava (§ 202 ods. 1 OSP) v prípade kontumačného rozsudku vylučuje možnosť napadnúť tento rozsudok odvolaním s výnimkou možnosti preskúmania splnenia zákonných podmienok pre vydanie kontumačného rozsudku. Tak, ako bolo uvedené, odvolacie konanie vo veci sťažovateľov bolo opravným konaním sui generis, v ktorom

krajský súd aplikoval a interpretoval relevantnú právnu úpravu, a síce ustanovenia § 202 ods. 1 OSP, § 114 ods. 2, 3, 4 a 5 OSP a § 153b ods. 2 písm. b) OSP.

Ustanovenie § 114 ods. 4 OSP vyžaduje, aby bolo uznesenie obsahujúce výzvu na vyjadrenie sa k návrhu na začatie konania doručené odporcovi do vlastných rúk. V zmysle ustanovenia § 114 ods. 5 OSP pokiaľ odporca bez vážneho dôvodu nesplní povinnosť uloženú v predmetnom uznesení (vyjadriť sa k návrhu v určenej lehote), môže súd bez nariadenia pojednávania rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie pod podmienkou, že bol odporca o tomto následku poučený.

V zmysle uvedeného sa teda v prípade odvolania prípustného a uplatneného proti kontumačnému rozsudku prieskumná právomoc odvolacieho súdu obmedzuje na posúdenie splnenia označených zákonných podmienok umožňujúcich súdu rozhodnúť kontumačným rozsudkom, ktorými sú doručenie výzvy k vyjadreniu do vlastných rúk, nesplnenie povinnosti určenej výzvou v ustanovenej lehote a poučenie o následkoch nesplnenia, teda o možnosti rozhodnutia kontumačným rozsudkom.

Ústavný súd sa nestotožňuje s tvrdením sťažovateľov, že v odôvodnení uznesenia krajského súdu nebol prezentovaný zákonný dôvod zrušenia kontumačného rozsudku. Aj keď Občiansky súdny poriadok neobsahuje výslovné uvedenie dôvodov na zrušenie kontumačného rozsudku, z logickej interpretácie dotknutej právnej úpravy (§ 202 ods. 1 OSP) jednoznačne vyplýva, že zákonným dôvodom na zrušenie kontumačného rozsudku na základe podaného odvolania môže byť nesplnenie podmienok pre jeho vydanie, čo krajský súd v odôvodnení svojho uznesenia konštatoval („*neboli splnené všetky zákonné podmienky pre vydanie takéhoto rozsudku*“), a teda sťažovateľom dostatočne náležite dôvody svojho rozhodnutia ozrejmil. Jednou zo zákonných podmienok pre vydanie kontumačného rozsudku je aj doručenie výzvy k vyjadreniu do vlastných rúk odporcu, ktorú krajský súd na základe posúdenia doručenky, ktorá slúži pre uvedené účely, nepovažoval (v čase, keď okresný súd vydával kontumačný rozsudok) za splnenú. Krajský súd sa pri posúdení dôvodnosti odvolania pohyboval v zákonom vymedzenom rámci, a aj keď sa

výslovne nezameral na dôvod formulovaný odporcom, nemožno jeho postup vzhľadom na skutočnosť úzkeho rozsahu prieskumnej právomoci v prípade odvolania proti kontumačného rozsudku považovať za neústavný exces.

Na základe uvedeného posúdil ústavný súd námietky sťažovateľov aj v označenej časti ako zjavne neopodstatnené a podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v uvedenej časti sťažnosť odmietol.

Na základe všetkých uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. augusta 2015